

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΑ ΓΑΡΥΦΑΛΛΑ

ΤΟΥ NOEL D'HIÉVRES

— Ώραία γαρύφαλλα !... Δυό φράγκα τὸ μάστο !

Ἡ πρόωρα βραχυνασμένη φωνουδά τοῦ μικροῦ ἀνθοπώλη μὲ τὴν ἀσθε-

νική ὄψη, προκάλεσε ἕνα βαθὺ οἶκτο μέσα στὴν καρδιά τοῦ Κλαυδίου. Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ἄλλωστε, περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά, ἐννοιοῦθε τὸν ἑαυτό του ἔτσι μὴ νὰ συμπόνησῃ γιὰ κάθε ἀνθρώπινη δυστυχία. Ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἤθελε ἄλλος ὁ κόσμος ὀλιγοῦρά του νὰ εἶνε εὐτυχισμένος. Κι' αὐτό, γιατί κι' ὁ ἴδιος σὲ λίγο θὰ γινόταν εὐτυχής...

Ἐργάλε ἀπὸ τὴν τοῦτη τοῦ ἕνα πεντόφραγκο, τὸ ἔδωσε χαμογελώντας στὸ παιδάκι καὶ πήρε τὸ πεντόκετό μὲ τὰ γαρύφαλλα. Ἀπὸ τὰ κίττασε λίγο, διάλεξε ἕνα ἀπ' αὐτὰ καὶ τὸ ἔβαλε στὴ μπουτονιέρα του καὶ τὰλλα τὰράξε στὴ μέση του τσέπη. Ἐτεία ἐξακολουθῆσε τὸ δρόμο του, ἀνάλαφρος, εὐτυχισμένος, ὅπως εἶνε κανεὶς όταν εἶνε εἰκόσι χρόνων καὶ ἡ ζωὴ δὲν τὸν ἔχει δεῖξει ἀκόμα καὶ τὴν κακή της ὄψη.

Μὰ εἶνε ἀλήθεια ὅτι ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ὁ Κλαυδῖος ἐννοιοῦθε τὸν ἑαυτό του πὸ ἐλαφρῶ, πὸ εὐνοχῶ, πὸ ἐνθουσιασμένον ἀπ' ὅτι ἦταν συνήθως.

— Θὰ «τῆς» προσφέρω ἕνα γαρύφαλλο, ψιθύρισε, καὶ θὰ πετάω τὰλλα...

Καὶ καθὼς ψιθύριζε τὰ λόγια αὐτὰ, μὰ φωτεινὴ εἰκόνα—ἡ εἰκόνα τοῦ ὄνειρου του—πέρασε γιὰ μιὰ στιγμή μπρὸς ἀπὸ τ' ἀφηρημένα μάτια του. Ἐνα ξανθὸ προσώπιον... ἕνα γαλάζιο βλέμμα... ὡμορφα μικρὰ δοντάκια πού μοσφαίνονταν ἀνάμεσα ἀπὸ δυὸ χειλάκια πονηρὰ, λεπτὰ καὶ κατακόκκινα... Μὰ ἄμεσως ἡ γοητευτικὴ ἐκείνη ὄψασις χάθηκε.

— Βιβιάνα ! εἶπε, ἀναστενάζοντας βαθεῖα, ὁ Κλαυδῖος...

Ἐλξε πέντε χρόνια νὰ τὴ δῇ !..

Πέντε ὀλόκληρα χρόνια...

Θυμῆθηκε τὰ παιδικὰ τους χρόνια καὶ τὸ πέρασαν μαζί, τὰ τρελλὰ παιγνίδια τους καὶ τὸ μισοσαστεῖα παιδικὰ τους ἀραβωνίσματα πού ἔγιναν κάτω ἀπὸ τὰ τρυφερὰ βλέμματα τῶν γονέων τους. Θυμῆθηκε τὴν ὡμορφιά—πὸ ἀπὸ τὴν κίελας ἔκανε ἐντύπωση— τῆς Βιβιάνας ντὲ Μπελλαιγκ, τὴν ὁποία ὁ ἴδιος ἐπ' ἔτος ὀμοῖσει «Βιβιάνα ἡ μικρὴ Νεράιδα». Θυμῆθηκε ἀκόμα τὰ δάκρυα πού εἶχαν ῥοεῖ τὰ ὄρατα κι' ἀγαπημένα φωτεινὰ ματάκια της, όταν ἐκεῖνος ἔφερε γιὰ τὴ Σενεγάλη, ὅπου τὸν προσκαλοῦσε ἕνας μηχανικός, φίλος τοῦ πατέρα του, διαλέγοντάς τον, ἀνάμεσα ἀπὸ πολλοὺς ἄλλους συναδέλφους του, οὓς μόνον ἄξιο νὰ διευθύνῃ μερικὰ σπουδαῖα δημόσια ἔργα.

Ἐκεῖ κάτω, εἶχε ριχτεῖ μὲ τὰ μούτρα στὴ δουλειά. Ἦταν θαρραλέος καὶ οὕτε ἡ πὸ σκληρὴ δουλειά δὲν τὸν ἐτρόμαξε. Δούλευε, ἔχοντας διαρκῶς μὲν ὁ μισοῦ τοῦ ἕνα σκοπὸ : πῶς, πετυχαίνοντας στὴν ἐργασία του, νὰ γυρίσῃ εἰς τὴ Γαλλία, κοντὰ στοὺς δικούς του.

Καὶ νὰ τώρα πού εἶχε γυρίσει εἰς τὴ Γαλλία πρὸ μᾶς ἑβδομάδος... Ἡ πόστις ἐρώτησις πού ἔκανε στὸν πατέρα του, μόλις τὸν εἶδε, ἦταν αὕτη :

— Καὶ ἡ Βιβιάνα τί γίνεται ;

— Ὁ πατέρας του δίστασε κάπως νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ.

— Ἡ Βιβιάνα, τοῦ εἶπε, μὲ κάποια στενοχωρία. Τὴ βλέπω, ἔχεις, πολὺ σπανάκις... Οἱ γονεὶς της, ἀπ' τὸν κωμὸ πού μεγάλωσε, δέχονται συχνὰ στὸ σπίτι τους... Ἐγὼ δέ, ὅπως ἔχεις, ἀποφεύγω τὸν κόσμο, εἰμ' ἕνας ἀφιάνθρωπος...

Ὁ Κλαυδῖος, μοκονοῖ τὸν ἀνησυχῆσε λίγο ἡ ἀπάντησις τοῦ πατέρα του, δὲν ἐπέμεινε περισσότερο. Ἐξ ἄλλου οἱ γονεὶς τῆς Βιβιάνας, οἱ ὁποῖοι εἶχαν μάθει τὴν ἀρετὴ του, τὸν εἶχαν προσκαλέσει στὸν πρώτον χορὸ πού θὰ ἔδιναν στὸ μέγαρό τους. Ἐκεῖ θὰ ἔκρινε μόνος του τὰ πράγματα...

Καὶ ὁ χορὸς αὐτὸς θὰ γινόταν ἐκεῖνο τὸ βράδυ... Γι' αὐτὸ καὶ ἡ καρδιά τοῦ Κλαυδίου χτυποῦσε δυνατὰ κάτω ἀπὸ τὸ φράκο του...

Καὶ νὰ πού εἶχε φθάσει κίελας στὸ μέγαρο τῶν

Μπελλαιγκ...

...Νὰ τὸ μεγάλο χῶλο πού τὸ γέμιζαν ἄλλοτε, αὐτὸς κι' ἡ Βιβιάνα, μὲ τὸν ἦχο τῶν παιδικῶν τους φωνῶν... Νὰ, ἔκει κάτω, ἡ πόρτα τοῦ μικροῦ σαλονιοῦ, ὅπου κατέφταναν στίς σκοτεινὲς ὥρες τοῦ χειμῶνος... Νὰ ἡ γωνίτσα, ὅπου συμμαζεῖοντο κοντὰ - κοντὰ ὁ ἕνας στὸν ἄλλο, ὄχι μακριὰ ἀπὸ τὸ τζάκι συντάσσαν τὰ... «Ἀπορνημονεμάτα» τους, τὰ ὁποῖα ἔγραφε ἡ Βιβιάνα καὶ εἰκονογραφοῦσε ὁ Κλαυδῖος...

Ἐνας ὑπὲρ ἄσημος μὲ ἐπίσημη στολὴ καὶ ὕψος τὸν εἰσήγαγε στὴν αἴθουσα... Θεέ μου !... Τί κόσμος !... Πῶς νὰ ξανάβῃ τὴ Βιβιάνα ἀνάμεσα σ' ὅλους αὐτοὺς τοὺς κομποῦς ἀνθρώπους ;...

Ἐπιτέλους ! Ἐπιτέλους ! Τὴν βλέπει... Εἶνε αὐτὴ !.. Κάθεται σ' ἕνα τραπέζι μαζί μ' ἕναν κομποῦ νέο πού της κάνει χίλιες-δύο περιποιήσεις... Εἶνε τώρα ἀκόμα πῶ γοητευτικὴ ἀπὸ ἄλλοτε, πὸ θαλκακὴ... Ἡ γὰρ τῆς ἔχει τώρα μεγαλύτερη ἀπόλυτητα, τὰ μαλλιά της εἶνε πὸ λεπτὰ, πὸ χρῶσά καὶ τὰ ὄρατα της μάτια ἔχουν πάρει βελουδένειες ἀνταυγίες...

Πῶς τῆς ταιριάζει τώρα περισσότερο ἀπὸ ἄλλοτε ἡ ἐπωνυμία «ἡ Νεράιδα Βιβιάνα» !

Ὁ Κλαυδῖος δὲν τολμὰ νὰ τὴν πλησιάσῃ... Τοῦ φαίνεται πῶς βλέπει τὴν ὄψασις πού εἶχε δὴ πρὸ ὀλίγου...

Ἐπὶ μερικά λεπτὰ ἀκόμα ἐξακολούθησε νὰ τὴν κοιτάξῃ ἀπὸ μακριὰ. Μὰ δὲν κρατιέται πειδ... θὰ πᾶ νὰ τὴν συναντήσῃ...

Μὰ ἔξαφνα στέκεται ἀπότομος, κρατημένος ἀπὸ ἕνα ὀρόστο φῶθο.

Ἐκεῖνη τὴ στιγμή ἡ Γιογιό, ἡ μικροῦθα ἀδελφὴ τῆς Βιβιάνας, προχώρησε πρὸς τὸ τραπέζι της καὶ τὴν ἀγκάλιασε μὲ τρυφερότητα... Ἐπειτα τὴν ἐταβάρησε παράμερα, φέροντάς τὴν εἰς ἕνα μίον βηματὸν ἀπόστασις ἀπὸ τὸ μέρος πού βρισκόταν ὁ Κλαυδῖος...

Καὶ ἐκεῖ τὸ κοριτσάκι τῆς ψιθύρισε μ' ἔκστασις :

— Εἶσαι πολὺ ὡραία, Βιβιάνα, ἀγαπημένη μου...

Ἀμέσως τὸ πρόσωπο τῆς νέας ἄλλαξε ἔκφρασις :

— Γιὰ νὰ μοῦ πῆς αὐτὰ τὰ λόγια μ' ἀνησυχῆσε κοντὰ πλάσμα, ἀπάντησε στὴ μικρὴ ἀδελφὴ της μὲ φωνὴ ὀργισμένη, στὴν ὁποία ὁ Κλαυδῖος τοῦ κακοῦ προσπαθοῦσε νὰ ξαναβρῇ τοὺς ἄλλοτινοὺς γλυκοὺς τόνους της. Δὲν καθόσονται καλύτερα στὴν κάμαρή σου νὰ ντύσης τίς κοιλές σου...

Καὶ, καθὼς μιλοῦσε, τὰ βλέφαρά της μαζεφύρουν, ἰσκιάζοντας τὸν μέτωπό της μὲ μιὰ σκοτεινὴ γραμμὴ... Ὁ θυμὸς πού μὲ δυσκολία τὸν συγκρατοῦσε, ἐτάραξε τώρα τὴ φυσιογνωμία τῆς Βιβιάνας. ἡ ὁποία πρὸ ὀλίγου ἦταν τόσο γοητευτικὴ...

Ὅσοπο ἡ Γιογιό—τὴν ὁποία δὲν εἶχε, φαίνεται, ἀποθαρραίνει τελείως ἡ ψυχρολουσία τῆς ἀδελφῆς της—τὴν ἔπιασε ἀπὸ τὸ χέρι πού ἦταν καταροστομένο ἀπὸ τὰ βραχιόλια καὶ τῆς ψιθύρισε, ἐνῶ ἕνα χιτριδὸ δάκρυ κυλοῦσε ἀπάνω στὸ μαγουλάκι της :

— Βιβιάνα... ἦρθα κοντὰ ἀπὸ τὴ μέσ... ἦρθα μόνος καὶ μόνο γιὰ νὰ σὲ δω... Σ' ἀγαπᾶω τόσο, Βιβιάνα... θὰ φύγω... Μὰ, πές μου... θὰ μὲ φιλήσῃς πρῶτα ;

Ἀδὴ τὴ φορά, μ' ἀληθινὴ ὀργὴ ἔσφαραρίστηκε στὸ π ὄσωπο τῆς νέας. Ἡ ἀδέσια δαχτυλάκια τῆς μικροῦθας τῆς εἶχαν χαλάσει μ' ἄ ἀπὸ τίς κορδέλλες τῆς ζώνης της... Τὴν ἔσφαξε τόσο ἀπότομα, ὅστε λίγο εἶλανε νὰ πῆσῃ κάτω καὶ τῆς εἶπε μαλλόνοντάς τὴν δυνατὰ :

— Μὴ μὲ ἀνησυχῆσῃς πειά, γιατί !..

Καὶ βιαστικὴ νὰ ξανασυναντήσῃ ἕνα κομποῦ νέο μονοκωφόρο, ὁ ὁποῖος τὴν ἐφλετράξῃ, ἡ Βιβιάνα ἀπομακρύνθηκε, χωρὶς νὰ εἶνε ἀδιαφερέτῃ περισσότερο γιὰ τὴν ἐνοχλητικὴ ἀδελφοῦλα της...

Μὰ βαρετὰ ἀγονία ἄρχισε ν' ἀνεβαίνει μέσα στὸν Κλαυδῖο καὶ νὰ τὸν πνίγῃ... Νόμιζε πῶς εἶχε βρῇ τὸ Σοσια τῆς ἀγαπημένης του... Γιὰτὶ αὐτὸς ἀγαποῦσε τὴ Βιβιάνα γὰ τ' ἠθικὲς τῆς ἀρετὲς πὸ πάντων... Τὶ εἶχαν γίνει τώρα αὐτὲς ;... Μήπως εἶχε χάσει ;...

Οἱ ὄμοιοι τῶν χορευτῶν εἶχαν σκορποῦσεῖ τὴν μέση στὸ πάγκο, ὅπου ἡ φροσιὰ προσέφερε τὰ χάδια της στὰ φλογιμένα μέτωπά τους.

Ὁ Κλαυδῖος τοὺς ἀκολουθεῖ σεντημιμένους, χαμηλὸς... Ἀρχισε νὰ πλανατὰ μέσα στίς δεινροστομίες... Καὶ ἀπὸ τὸν σφαιμένιο τοῦ λάργυγα ἔβγαλε κά-

Κάθεται σ' ἕνα τραπέζι μαζί μὲ κάποιο κομποῦ νέο...

τας τὸ μέτωπό της μὲ μιὰ σκοτεινὴ γραμμὴ... Ὁ θυμὸς πού μὲ δυσκολία τὸν συγκρατοῦσε, ἐτάραξε τώρα τὴ φυσιογνωμία τῆς Βιβιάνας. ἡ ὁποία πρὸ ὀλίγου ἦταν τόσο γοητευτικὴ...

Ὅσοπο ἡ Γιογιό—τὴν ὁποία δὲν εἶχε, φαίνεται, ἀποθαρραίνει τελείως ἡ ψυχρολουσία τῆς ἀδελφῆς της—τὴν ἔπιασε ἀπὸ τὸ χέρι πού ἦταν καταροστομένο ἀπὸ τὰ βραχιόλια καὶ τῆς ψιθύρισε, ἐνῶ ἕνα χιτριδὸ δάκρυ κυλοῦσε ἀπάνω στὸ μαγουλάκι της :

— Βιβιάνα... ἦρθα κοντὰ ἀπὸ τὴ μέσ... ἦρθα μόνος καὶ μόνο γιὰ νὰ σὲ δω... Σ' ἀγαπᾶω τόσο, Βιβιάνα... θὰ φύγω... Μὰ, πές μου... θὰ μὲ φιλήσῃς πρῶτα ;

Ἀδὴ τὴ φορά, μ' ἀληθινὴ ὀργὴ ἔσφαραρίστηκε στὸ π ὄσωπο τῆς νέας. Ἡ ἀδέσια δαχτυλάκια τῆς μικροῦθας τῆς εἶχαν χαλάσει μ' ἄ ἀπὸ τίς κορδέλλες τῆς ζώνης της... Τὴν ἔσφαξε τόσο ἀπότομα, ὅστε λίγο εἶλανε νὰ πῆσῃ κάτω καὶ τῆς εἶπε μαλλόνοντάς τὴν δυνατὰ :

— Μὴ μὲ ἀνησυχῆσῃς πειά, γιατί !..

Καὶ βιαστικὴ νὰ ξανασυναντήσῃ ἕνα κομποῦ νέο μονοκωφόρο, ὁ ὁποῖος τὴν ἐφλετράξῃ, ἡ Βιβιάνα ἀπομακρύνθηκε, χωρὶς νὰ εἶνε ἀδιαφερέτῃ περισσότερο γιὰ τὴν ἐνοχλητικὴ ἀδελφοῦλα της...

Μὰ βαρετὰ ἀγονία ἄρχισε ν' ἀνεβαίνει μέσα στὸν Κλαυδῖο καὶ νὰ τὸν πνίγῃ... Νόμιζε πῶς εἶχε βρῇ τὸ Σοσια τῆς ἀγαπημένης του... Γιὰτὶ αὐτὸς ἀγαποῦσε τὴ Βιβιάνα γὰ τ' ἠθικὲς τῆς ἀρετὲς πὸ πάντων... Τὶ εἶχαν γίνει τώρα αὐτὲς ;... Μήπως εἶχε χάσει ;...

Οἱ ὄμοιοι τῶν χορευτῶν εἶχαν σκορποῦσεῖ τὴν μέση στὸ πάγκο, ὅπου ἡ φροσιὰ προσέφερε τὰ χάδια της στὰ φλογιμένα μέτωπά τους.

Ὁ Κλαυδῖος τοὺς ἀκολουθεῖ σεντημιμένους, χαμηλὸς... Ἀρχισε νὰ πλανατὰ μέσα στίς δεινροστομίες... Καὶ ἀπὸ τὸν σφαιμένιο τοῦ λάργυγα ἔβγαλε κά-

θε τόσο το άγχιτμένο του όνομα : «Βιβιάνα !... Βιβιάνα !...»
 "Έξαπα εκείνη βρόθηκε μπροστά του... "Η τύχη τους έφερε τον ένα άπέναντι στον άλλο... Θα τούδαζαν τάχα τώρα ότι κ' εκείνη ένοιωσε την ίδια συγκίνηση που αισθανόταν κα' αυτός ;... Θα τού ξανάδινε, με μιιά της λέξη, όλη εκείνη την άνείπαιστη χαρά κ' εστυχία, ή όποια, έδώ και μερικά λεπτά, είχε άρχισει να τον έγκαταλείπει σιγά-σιγά ;...
 "Άλλοίμονο !...
 Τό χαμόγελο που άνησε στά χείλη της μόλις τον είδε ήταν τό ίδιο με τό όποιο είχε γελάσει πρό όλίγου στον κομψό μονοκλόφρο σύτροφό της... "Ένα έπιμελημένο κοκετίστικο χαμόγελο... Τό σφίσιμο του χεριού της, ένός λευκού χεριού με πολύ γυαλισμένα νύχια, ήταν τό ίδιο σά να είχε χωριστή μόλις χέρις από τό σύτροφό των παιδιών της χρόνων...
 "Έπειτα τον μίλητε και καθένα από τά άδιάφορα λόγια της φαινόταν στό δυστυχισμένο Κλαυδίο πώς άνοιγε ακόμα περισσότερο την άβυσσο που είχε άρχισει να τους χωρίζει...
 "Άγαπυτέ μου, τού είλε, κατά τά φαινόμενα θα σάς άρσες πολύ ή ζωή σας έκει κάτω στην 'Αφρική... Μά είνε καιρός πεινά να ξαναγίνετε έπιτέλους πολιτισμένους... "Έγώ, άλλαξα πολύ, ξέρεis, στό διάστημα των πέντε χρόνων που έχουμα να ιδωθούμε... (Στό σημείο αυτό ό Κλαυδίος έπνιξε ένα του στεναγμό). Διασκεδάστω πολύ... Διασκεδάστω... και τό βράδια αυτό πολύ ώφαιτο... Όσά τό ήθεε άλλωστε κ' έσει, γιατί, φυσικά, θα έχοχάστε συχνά στις έσπεριδες μας ;...
 "Δέν... δέν πιστεύω... Δέν μ' άρέσει καθόλου ό χορός... έστράλισε, χωρίς να ξέρη τί λέει.
 "Ακούγοντάς τον ή Βιβιάνα γέλασε έπιτηθευμένα :
 " Πόσο άπολίτιστος; φαινόσαι, κα' ένε Κλαυδίο... Σου χρειάζεται μιιά τέλεια κομμική άνάπορσή...
 "Εκείνος όμως δέν άκουσε πεί... "Η άπρσοδόκτη αυτή άπογοήτευσις τον είχε κάνει άνω - κάτω... "Ένοιωσε μιιά δυνατή έπιθυμία να μείνη μόνος... μόνος; με τον πόνο του... Πάει παιδί, ή γλυκειά νεράϊδα Βιβιάνα είχε χαθή !... Είχε μεταβληθή σε μιιά κοκκία που μοναδική της άσχολία είχε να στολιζέται, να έπιδεικνύεται και να δέχεται τίς κολακείες των άλλων... "Ήταν ένα πλάσμα γεμάτο έγωισμό που περιφρονούσε την σιορχή και την άνηχή και που τό μόνο που την ένδιέφερε ήταν να έχη έπιτυχίες... Να τί είχε γίνη ή παιδική του φίλη, την όποια είχε λατρεύη με την καρδιά του, έτσι άλλη όπως την είχε γνωρίσει...
 "Εκείνη, χωρίς να ύπομιάζεται κών τό σιωπηλό δράμα που παιζότανε τί σιγηρή αυτή μέσ' στην καρδιά του, ταχοποούσε μιιά μπουκλά, ή όποια είχε ξεφύγει από τά μαλλιά της... "Όπως φαινόταν, βιαζόταν να τον άφήρη για να πάη να συναντήση την υπερκοσμική παρέα της, στην όποια ή συντροφιά της ήταν άπαραίτητη...
 "Εκείνος, χωρίς να κληθή με τό θάνατο μέσ' στην ψυχή του, συντριμμένος, άνικαμος ν' άρθρώσει μιιά συλλαβή, άκούμπησε μηχανικά σ' ένα δέντρο... "Εκείνη τον άποχαρήτσει κ' άρχισε ν' άπομακρύνεται...
 Τότε ό Κλαυδίο, άπότομα, πέταξε μακριά του τό μυρομένο γαυράλλο, τό όποιο, πρό όλίγου, με τόση έλικτία είχε περάσει επί μπουκνόμενα του για να της τό προσφέρει... "Έπειτα, σάν χαμένος, με τά μάτια καρφωμένα από της, την έκτόταξε άπελπισμένα ν' άπομακρύνεται άπ' αυτόν, ν' άπομακρύνεται από την καρδιά του και την ύπαρξή του και να γάναται σάν ένας μικρός ίσκιος μέσα στό άπέρνιτο σκοτάδι της νύχτας...
 NOEL D' HIEVRES

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΑ ΚΑΙ... ΜΠΟΥΓΑΔΑ

Η ΤΗΦΡΑ ΤΟΥ ΛΟΥΚΙΝΙΑΝΟΥ

Κάποιος τραπέζιτης της Ρώμης είχε ένα κτήμα στην 'Απλία όδό, τό όποιον διεχειρότετο ό έπιστάτης του. Μιά μέρα, καθώς μερικοί έργάται έσκαβαν ένα άγρό τό κτηματός, βρήκαν μέσα στη γή άρχαίαις τεραδόχους. "Ό έπιστάτης τίς μετέφερε άμέσως σ' ένα άσφαλές μέρος και έστειλε έναν άγγελιοφόρο στόν ιδιοκτήτη του κτηματός για να του άναγγείλι τό εύρημα. "Αμέσως ό Ρωμαίος τραπέζιτης έστρέψε στό κτήμα του, έξήταξε τίς τεραδόχους και από τίς ειλυφάδες που είχαν αυτές έπάνω, είδε ότι περιείχαν την τέφρα του θεού υίου του αυτοκράτορος Γαλέα, Πίουου Λουκιανιανού και των σκνωτέρον συγγενών του. "Ό Πίος; είχε άποκεφαλίσθη μετά τό θάνατο του Γάλλα από τό διάδοχό του "Όθωνα, χωρίς ν' άνέρη καθόλου στόν θρόνο. "Η σύζυγος όμως του Γάλλα, Βεργαία, είχε κατορθώσει πληρωφώντας ένα μεγάλο χρηματικό ποσόδ να παραλάβη τά πτώματα, να τά κηδέσθ άξιοκρεπώς και να θάψη την τέφρα τους.
 Μετά την έξέταση των τεραδόχων ό Ρωμαίος τραπέζιτης, βλέποντάς τις άδειες, ρώτησε τον έπιστάτη του :
 " Γιατί είνε άδειες ; Πού να βρίσκονται άραγε ή σάχη ;
 " "Η σάχη ; είλε ό έπιστάτης. "Ω ! αυτή την έδωσα στη γυναίκα μου... "Έχει σήμερα μπουγάδα και την έφοξε στην άλωσίβα !..

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΑΝΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

Τά κουνέλια ζούνε 8 χρόνια.
 "Τ' άγριογούρουνο ζει κατά μέσον όρο 25 χρόνια.
 " Η κατσικιά 12-14 χρόνια, όταν κολοτρέφεται.
 " Η άλεπού ζει 11-15 χρόνια, προσιόάνεται δε τό τέλος της. Κρύβεται τότε στη βαθύτερη σπηλιά που θά βρή μπροστά της κ' έχει ψωφάει.
 " Η άρχουδα ζει 30 χρόνια. "Όταν καταλάβη πώς έφτασαν τά στερνά της, δένεται και σκουίζει λυπητερά !...
 " Τά βατράχια ζούνε 16 χρόνια. "Ένας βατράχος πέφτει ψόφησε στη Γενεύη σε ήλικία 19 χρόνων. Τόν είλανε σ' ιδιαιτήτως δέκα μνή κ' είχε μιισή όλάκι βάρος !...
 " Τό βώδι ζει περίπου 20 χρόνια και ψωφάει ήμερα και ήσυχ, χωρίς σκουήματα, μουγκράτα και φασαρίες.
 " Η γάτες ζούνε 12 περίπου χρόνια. Μιά γάτα που ψόφησε τελευταία στό Λονδίνο ήταν 28 χρόνων. "Ένας ζωολόγος, ό περιήρημος Μπάκλει, παραδέχεται πως ή γάτες όμα ζούνε έλεύθερες και κατά τό κέφι τους, μπορεί να φτάσουν και σ'α 40 χρόνια ! "Η γάτες της 'Αγκώρας ζούνε 15 χρόνια. Σ'α γεράματα τους γίνονται πολύ ιδιότροπες.
 " Ό πολυεκατομυροήφους 'Αμερικανός Ροκφέλλερ είχε μιιά θαυμασία γάτα της 'Αγκώρας, ή όποια πήρε πολλά βραβεία σ' διαγωνισμούς γάτων ! Κάποτε τού έπρόσφεραν γι' αυτή 6 χιλιάδες λίρες ! "Η γάτα αυτή έζησε 34 χρόνια ! Της είχε όμως ιδιαιτέρως ύπηρετές και έξχωριστό μάγειρο !...
 " Ό έλέφας ζει 200 χρόνια. "Ό μεγάλος φιλόσοφος της αρχαιότητας 'Αριστοτέλης λέει κάπου, ότι οι έλέφαντες μπορεί να ζήσουν και 280 χρόνια. Οι 'Ινδοί διατεινόνται πως οι έλέφαντες των 'Ινδιών ζούνε 300 χρόνια ! "Ένας έλέφας που τον είχανε πιάσει σε άγνωστη ήλικία ζήσε 230 χρόνια.
 " Τό άλογο κατά των 'Αριστοτέλη, ζει 40 χρόνια. Κάποιος Γάλλος φυσιοδίφης, λέει πως ένα καλό άλογο μπορεί να ζήση ίσαμε 70 χρόνια, όταν ίσνε καλοζωισμένο. "Υπάρχουν άλογο κιλής άρσες που έζησαν 50 και 60 και 70 χρόνια και είχαν διατηρήσει την όμορφιά τους και τό σφρίγος τους. Τ' άλογο που δουλεύουν σ' βαρείες δουλειές δέν ζούν παραπάνω από 30 χρόνια.
 " Η γαμήλια ζει περίπου 30 χρόνια. "Όσο γερά γίνεται και πό ιδιότροπη, μπροϊκακη και τεμπέλα.
 " Ό σκύλος ζει, τό πολύ, 15 χρόνια κ' ό λαγός 10 χρόνια.
 " Τό λιοντάρι ζει 90 χρόνια. "Ένα λιοντάρι έζησε σ' ένα θηριοτροπέιο 75 χρόνια.
 " Τό γαιδούρι ζει 30 χρόνια. "Αν δέν κατοπεριέται μπορεί να ζήση και περισσότερα χρόνια.
 Τά θηλυκά γαιδούρια ζούνε πολύ από τους γαιδούρους.
 " Τά ποικίλα ζούνε 6 χρόνια. Προσιόάνονται κ' αυτά τό τέλος τους, όπως είπαμε και για τίς άλεπούδες και καθώς εκείνες κρύβονται κ' αυτά για να ψωφούν στην σάχη τους.
 " Τό πρόβατο ζει 9 χρόνια και ή σούρα 19.
 " Οι σκυϊοροι ζούνε 6 χρόνια. Λίγο πριν ψωφήσουν γίνονται τρομερά νευκιοι και άνησχοι.
 " Η χελώνες ζούνε 20 χρόνια. Μιά χελώνα έζησε 27 χρόνια, γιατί είχε έξαιρετική περιποίηση στό Ζωολογικό κήπο της Βερόνας.
 " Τό γουρούνη ζει 15-20 χρόνια. Στά τελευταία του γίνεται πολύ μελαγχολικό και ιδιότροπο. Τά μουλάρια ζούνε 50 χρόνια.
 " Ό άετός ζει ίσαμε 100 χρόνια. Αυτό παραδέχονται γενικώς οι πτηνολόγοι. "Ένας άετός όμως που είχε πισοτέ μικρός και πέρασε όλη του τη ζωή στόν Ζωολογικό κήπο της Βιέννης, ψόφησε πρό 3 μηνών σε ήλικία 124 χρόνων !... "Ό άετός ζούνε πολύ όταν δέν τρώνε πολύ.
 " Τ' άηδόνια ζούνε 6 χρόνια. "Ένας πτηνολόγος όμως, ό Βιεννός Σάϊπελ, βεβαιώνει πως ένα άηδόνη έζησε στόν κήπο του 9 χρόνιας στη σιγή τη φράλα του. "Όστε τ' άηδόνια ζούνε ίσαμε 10 χρόνια κατά τη γνώμη του κ. Σάϊπελ.
 " Οι γύπες ζούνε 120 χρόνια. "Ένας γύπας έζησε 148 χρόνια. Για πολλές δεκαετηρίδες φώλιαζε κοντά σ' ένα χωριό της Ούγγαρίας, του όποιου είδε τρεις στη σιγή γενεές νάχρονται και να παρφόχονται !...
 " Τό γεράκι ζει 150 χρόνια. "Ένα γεράκι κυνηγιστό έζησε 162 χρόνια.
 " Ό ινδιάνος ζει 16 χρόνια.
 " Τό κναρινί ζει 12 χρόνια έλεύθερο και 15 χρόνια όταν ζει σ' έ κλουβί. Η σκλαβιά τό όφειλε. Είνε παρζένο βέβαια από μιιά κ' έξακροβούμενο άπολύτως.
 " Η καρδερίνα ζει 25 χρόνια κ' ή τοίχια άλλα τόσα. Λένε μολαταίτα ότι μερικάς τοίχλες ζούνε 60 χρόνια.
 " Τά κοράκια ζούνε 400 χρόνια. Είνε τρομερά μακροβία "Κορακοζώητο" λένε και τον άθροιστό που ζει πολλά χρόνια.
 Ο ΕΡΑΝΙΣΤΗΣ